

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378 – 7079

C 169

28e jaargang

8 juli 1985

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud</u>	<u>Bladzijde</u>
	I <i>Mededelingen</i>	
	.....	
	II <i>Vorbereidende besluiten</i>	
	Economisch en Sociaal Comité	
85/C 169/01	Advies inzake het negende verslag van de Commissie aan de Raad – Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling	1
85/C 169/02	Advies inzake het voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten betreffende voor de bestuurderszitplaats bevestigde kantelbeveiligingsinrichtingen met twee stijlen voor smalspoortrekkers op wielen voor land- en bosbouw	5
85/C 169/03	Advies inzake het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de boeking en de betalingsvoorwaarden voor uit hoofde van een douaneschuld te vereffenen bedragen aan rechten bij in- of bij uitvoer	6
85/C 169/04	Advies inzake het voorstel voor een verordening van de Raad houdende vaststelling van de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om in aanmerking te komen voor het regime dat door de Herzene Rijnvaart Akte wordt gereserveerd voor de vaartuigen die tot de Rijnvaart behoren	7
85/C 169/05	Advies inzake het voorstel voor een verordening van de Raad houdende derde wijziging van Verordening (EEG) nr. 1430/79 betreffende terugbetaling of kwijtschelding van in- of van uitvoerrechten	9
85/C 169/06	Advies inzake het voorstel voor een richtlijn van de Raad tot vereenvoudiging van de controles en formaliteiten die van toepassing zijn voor de burgers van de Lid-Staten bij het overschrijden van de binnengrenzen van de Gemeenschap	10

Nummer

Inhoud (vervolg)

Bladzijde

85/C 169/07

Advies inzake de volgende voorstellen:

- voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2727/75 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen;
- voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1418/76 houdende een gemeenschappelijke ordening van de rijstmarkt;
- voorstel voor een verordening van de Raad houdende algemene voorschriften inzake de restituties bij de produktie in de sector granen en rijst;
- voorstel voor een verordening van de Raad houdende enige uitvoeringsbepalingen van de regeling inzake produktierestituties in de sector granen en rijst ten aanzien van aardappelzetmeel 11

85/C 169/08

Advies inzake de technische harmonisatie en normalisatie: een nieuwe aanpak 15

II

(Vorbereidende besluiten)

ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Advies inzake het negende verslag van de Commissie aan de Raad – Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling

(85/C 169/01)

De Commissie heeft op 5 oktober 1984 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen over het negende verslag van de Commissie aan de Raad – Europees Fonds voor regionale ontwikkeling.

De Afdeling voor regionale ontwikkeling, die met de voorbereiding van de werkzaamheden ter zake was belast, heeft haar advies op 15 maart 1985 goedgekeurd. Rapporteur was mevrouw Quigley.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 226e zitting (vergadering van 24 april 1985) het volgende advies uitgebracht, dat met nagenoeg algemene stemmen (2 onthoudingen) is goedgekeurd;

1. Inleiding

1.1. Het Comité is ingenomen met dit duidelijke en goed gepresenteerde negende jaarverslag van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO). Het document is bijzonder informatief, goed gestructureerd en goed leesbaar, terwijl de gegevens gemakkelijk kunnen worden nageslagen. De tekst is met tal van tabellen en afbeeldingen verlicht. Het Comité heeft alle waardering voor de hoge kwaliteit van het document, die het gevolg is van de vele verbeteringen die in de loop der jaren in de presentatie ervan zijn aangebracht.

1.2. Het verslag moet worden gezien in het licht van het hoofddoel van het Fonds, het herstel van het regionaal evenwicht binnen de Gemeenschap. Het Comité wijst erop dat de verschillen in werkloosheid en inkomenspeil tussen de regio's – die de voornaamste indicatoren voor een verstoord regionaal evenwicht zijn – sinds 1975, het jaar waarin het Fonds werd opgericht, alleen maar groter zijn geworden.

1.3. Het Comité merkt tevens op dat dit probleem in de toekomst waarschijnlijk nog erger zal worden. De communautaire economie mag dan wel wat gestabiliseerd zijn, maar de verwachte groei zal niet voldoende zijn om de achteruitgang die in 1979 begonnen is, goed te maken. Dat betekent dat er, naast het algemene probleem van regionale werkloosheid als gevolg van een te geringe totale vraag en het achterblijven van basissectoren als de landbouw, behoefte zal blijven bestaan aan structurele aanpassingen in bijvoorbeeld de sectoren textiel, scheepsbouw, ijzer en staal en machinebouw. Met de verdere uitbouw van de Gemeenschap in 1986

zullen de regionale problemen nog grotere vormen gaan aannemen.

1.4. Het Comité acht het een goede zaak dat het rapport recht doet aan de behoeften van achtergebleven en door de industriële achteruitgang getroffen regio's, maar vindt eens te meer dat er een doeltreffender, op alle regionale problemen berekend beleid moet worden gevoerd, waarbij het ook aan de toewijzing van voldoende, op de groeiende behoeften afgestemde financiële middelen denkt.

1.5. Het Comité meent dat er door een doeltreffender gebruik van geld en mankracht tot een vermindering van de regionale ongelijkheden kan worden bijgedragen.

— In de eerste plaats moeten de mensen in de regio's de kans krijgen in belangrijke mate bij te dragen tot de bepaling van hun eigen toekomst. De nieuwe EFRO-verordening ⁽¹⁾ met haar bepalingen over de inschakeling van de regio's zelf, het eigen potentieel en de regionale plannen, vormt een beter middel om dit doel te bereiken; maar dan moeten de regio's er wel toe worden aangemoedigd op eigen benen te staan en plaatselijke initiatieven te ontplooiën, terwijl voorts iedere regio in verband met zijn eigen, unieke problemen, een afzonderlijke behandeling dient te krijgen. Het Comité vindt dat de Commissie, die nu veel meer de gelegenheid heeft haar stempel op het regionaal beleid te drukken, erop moet aandringen dat de uit de verordening voortvloeiende maatregelen aan dergelijke maatstaven worden gemeten zodat het meer algemene, nationaal belang niet langer voorop komt.

⁽¹⁾ PB nr. L 169 van 28. 6. 1984.

— In de tweede plaats kunnen de regionale ongelijkheden worden verminderd door de Fondsdoelstellingen zorgvuldig te specificeren en achteraf te evalueren welke resultaten de toegewezen middelen hebben opgeleverd, zodat deze veel doeltreffender kunnen worden aangewend. De nieuwe verordening noemt een aantal, in deze richting gaande initiatieven en dit is een goed begin. Niettemin moet er volgens het Comité nog veel meer aan evaluatie worden gedaan om de Fondsinvesteringen zo nuttig mogelijk te gebruiken en de grondslag voor de toekomstige beleidsvorming te leggen.

2. Het negende verslag

2.1. Uit het negende jaarverslag blijkt dat de EFRO-toewijzingen om de regionale verschillen te helpen verkleinen in 1983 2 010 miljoen Ecu bedroegen, hetgeen een reële toename van 7,5 % ten opzichte van het vorige jaar inhoudt. Van dit bedrag gingen 100 miljoen Ecu naar specifieke maatregelen van de Gemeenschap: deze toewijzing werd niet volledig benut zodat een gedeelte van het bedrag voor de ondersteuning van maatregelen werd aangewend. Meer dan 95 % van de hulp ging naar vijf Lid-Staten (Italië, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Griekenland en Ierland), waarbij vier vijfde van de totale steun over één vijfde van de communautaire regio's werd verdeeld. De zes prioritaire steungebieden (Mezzogiorno, Groenland, Ierland, Noord-Ierland, de Franse overzeese gebiedsdelen en Griekenland) ontvingen in 1983 64,1 % van de EFRO-bijstand, tegen 60,6 % in 1982.

2.2. Het verheugt het Comité dat het Fonds is uitgebreid en dat de steun thans meer wordt geconcentreerd op gebieden die hieraan prioritair behoefte hebben. Wel merkt het op dat er in sommige niet-prioritaire regio's een hoger steunbedrag per hoofd van de bevolking is toegewezen. Het Comité acht dit in beginsel ongewenst en vraagt de Commissie eens na te gaan hoe dit mogelijk is.

2.3. Het valt het Comité voorts op dat in 1983 bijna negen tiende van de EFRO-bijstand voor de financiering van infrastructuurprojecten – hoofdzakelijk energie, water en vervoer – bestemd was. (Het Comité stelt vast dat bij deze infrastructuurprojecten, tijdens de door het verslag bestreken periode, het accent van vervoer naar energie verlegd is. Uit dit soort verschuivingen blijkt hoe noodzakelijk het is dat de „aanvaardbaarheid” van infrastructuur flexibel wordt geïnterpreteerd.) In slechts één Lid-Staat werd de helft van de Fondsbijstand aan produktieve investeringen in de industrie besteed. Met behulp van het tiende deel van het Fonds dat voor produktieve investeringen werd bestemd, konden 62 000 banen worden gecreëerd of behouden. Bovendien werden 27 studies gefinancierd, waarmee 0,27 % van de Fondsmiddelen gemoeid was.

2.4. In 1983 stelde de Commissie voor dat er in de herziene, nieuwe EFRO-verordening geen onderscheid meer tussen (gequoteerde) bijstandsmaatregelen en (quotavrije) specifieke maatregelen zou worden gemaakt. Dit systeem zou worden vervangen door indicatieve marges voor de aan de Lid-Staten toe te wijzen middelen, waarbij een groter

gedeelte van de Fondsmiddelen voor communautaire en nationale programma's moest worden gereserveerd.

2.5. Hierbij is het de bedoeling bij te dragen tot een grotere mate van integratie van de verschillende communautaire instrumenten, een grotere selectiviteit, een geconcentreerder gebruik van Fondsmiddelen in prioritaire gebieden, terwijl er tevens meer nadruk moet komen te liggen op produktieve investeringen, vooral in kleine en middelgrote ondernemingen.

2.6. In het bijzonder hecht het Comité grote waarde aan de voorgestelde programmagewijze financiering. Maar wel is het bezorgd over de trage start die de steunverlening voor specifieke maatregelen heeft gehad, hetgeen moet worden toegeschreven aan het feit dat vermoedelijk zowel de Commissie als de Lid-Staten problemen hadden met deze nieuwe, programmagewijze benadering. Het Comité dringt er daarom op aan dat de Commissie zo snel mogelijk bekijkt hoe deze problemen kunnen worden verholpen. Door te bestuderen hoe de Fondstoewijzingen in de Lid-Staten worden beheerd zou de Commissie de basis kunnen leggen voor een meer doeltreffende werkwijze.

2.7. In 1983 kwam 7,6 % van de algemene begroting van de Gemeenschap, oftewel 0,09 % van het bruto binnenlands produkt (BBP) tegen marktprijzen, bij het Regionaal Fonds terecht. De Commissie stelt voor de EFRO-toewijzing voor 1983, reëel gezien, in de komende vijf jaar te verdubbelen. Dit zou betekenen dat de Fondsmiddelen in 1988 0,17 % van het BBP zouden gaan uitmaken. In 1984 ging de Fondstoewijzing evenwel met nominaal 6,5 % omhoog tot 2 140 miljoen Ecu, dus, reëel gezien, met niet meer dan 1,5 %; deze ontwikkeling vervult het Comité met grote zorg.

2.8. Afgezien van dit laatste, verontrustende feit, is het Comité verheugd over de in het rapport aangekondigde veranderingen. De Gemeenschap zou dan beter in staat moeten zijn haar regionale problemen krachtiger en doeltreffender aan te pakken. Maar zelfs de voorgestelde verdubbeling van de Fondsmiddelen en deze verbeterde procedures zullen volgens het Comité niet voldoende blijken om het evenwicht tussen de regio's, dat of nu al verstoord is of waarschijnlijk binnen een aantal jaren vooral als gevolg van de uitbreiding verstoord zal raken, te herstellen.

3. Analytische benadering

3.1. Niettemin zou volgens het Comité een meer analytische benadering van de problemen in verband met de regionale ongelijkheden en de hiervoor te vinden oplossingen, meer zoden aan de dijk zetten. Hiertoe zouden de doelstellingen beter moeten worden omschreven, zou men al in het planningstadium nauwgezet moeten nagaan welke resultaten van de voorgestelde toewijzingen kunnen worden verwacht, en zou men zorgvuldig op de uitvoering van projecten en programma's moeten toezien. Door projecten en programma's met de beste kosten/batenverhouding te steunen, zou het Fonds aan doeltreffendheid winnen. De belangrijkste oorzaak voor het verstoorde regionale evenwicht, die de Gemeenschap zal moeten wegnemen, is de in de

werkloosheidscijfers weerspiegelde slechte situatie op de arbeidsmarkt. Ook volgens het Comité zou steeds de verminderde werkloosheid (of de gecreëerde werkgelegenheid) het gemeenschappelijke criterium moeten vormen waaraan de meeste soorten Fondstoewijzingen kunnen worden getoetst. Sommige projecten zullen natuurlijk op korte termijn werkgelegenheid scheppen. Andere zullen daarentegen het groeipotentieel verbeteren, hetgeen op middellange of lange termijn weer tot een verbetering van de werkgelegenheid leidt.

4. Concrete gevallen

4.1. Wat er allemaal bij een meer analytische benadering komt kijken, kan worden geïllustreerd wanneer wij even bij een aantal in het rapport genoemde gevallen stilstaan. Hoewel definitieve conclusies een meer diepgaande bestudering van deze materie zouden vergen, kunnen uit bovengenoemde richtsnoeren toch een aantal interessante beleidspectieven worden gedestilleerd.

Infrastructurele of productieve investeringen?

4.2. In het rapport wordt gesteld dat het te ver gaat negen tiende van de Fondssteun voor infrastructuurprojecten te bestemmen: het wordt wenselijk geacht de bijstand voor productieve investeringen op te trekken tot het drietiende gedeelte van de EFRO-bijstand dat in de Fondsverordeningen wordt genoemd. Het Comité onderschrijft deze conclusie, maar beseft niettemin hoe moeilijk het momenteel is tot productieve investeringen te komen, dat de verhouding tussen beide typen activiteiten naar gelang van de omstandigheden verandert en dat de zo nodige, sterkere concentratie van de Fondssteun in bijzonder noodlijdende regio's een heilzame uitwerking zal hebben op het aantal infrastructuurprojecten dat wordt ondernomen.

4.3. Maar wel meent het Comité dat men door Fondstoewijzingen stringenter op hun kosten/batenverhouding en werkgelegenheidseffect te beoordelen een goed middel in handen zou hebben om de infrastructuuruitgaven beter onder controle te houden. Niet alleen wijst het onderzoek uit dat productieve investeringen in de regel een veel efficiëntere manier zijn om werkgelegenheid te scheppen, maar ook dat eenmaal gecreëerde infrastructuren soms niet voldoende worden benut. Ook moeten wij bedenken dat er gevallen zijn waarin bestaande infrastructuren niet voldoende worden gebruikt en uitermate kostbaar zijn (b.v. oliegestookte elektriciteitscentrales), zodat nieuwe investeringen veel vrucht zouden kunnen afwerpen in de vorm van de lagere prijzen die de industrie en de consument dan te betalen zouden hebben. Daarom draait alles om een zorgvuldige bestudering van de kosten en te verwachten opbrengsten van ieder project afzonderlijk.

4.4. Het is tevens belangrijk in te zien dat industrieprojecten niet noodzakelijkerwijs extra werkgelegenheid opleveren, dat wil zeggen dat er ook zonder steunmaatregelen wel enige werkgelegenheid kan ontstaan. Daarom zou bij productieve investeringen altijd moeten worden gekeken naar de echte hoeveelheid extra werk die hierdoor kan worden gecreëerd. Dan wordt er bij steun ten behoeve van de

industrie ook nog vaak van uitgegaan dat de gecreëerde banen voor onbeperkte tijd in stand zullen worden gehouden. Onderzoek heeft echter uitgewezen dat deze banen een uiterst variabele levensduur hebben (gemiddeld ongeveer acht jaar). Gesteld wordt dat het gerechtvaardigd zou zijn meer steun te geven voor projecten die onderzoek, produktontwikkeling en marketing omvatten, dan voor industriële bedrijven, die waarschijnlijk minder duurzaam zullen zijn. Wanneer men ervan uitgaat dat er door de steun extra werkgelegenheid moet worden gecreëerd, zijn Fondstoewijzingen voor de tertiaire dienstensector en het toerisme ook volledig gerechtvaardigd.

Arbeidsschepping

4.5. Het Comité vindt dat een extra inspanning voor de opvoering van de produktieve investeringen geboden is. Nu de financiële middelen zo krap zijn, zou veel bereikt kunnen worden door het probleem van arbeidsschepping in EFRO-verband op een meer analytische wijze te benaderen. Te weinig is bekend over de doeltreffendheid van de bestaande prikkels en methoden, de daarmee gemoeide kosten, de duurzaamheid van de langs die weg geschapen banen, de bijdrage welke door de verschillende sectoren en bedrijfstakken tot arbeidsschepping wordt geleverd, of de problemen waarmee deze daarbij te kampen hebben. Als een diepgaand onderzoek naar deze en aanverwante factoren werd ingesteld, zou het gemakkelijker moeten zijn, de juiste maatregelen en werktechnieken uit te werken om tekortkomingen te ondervangen en te bereiken dat produktieve investeringen maximaal tot de vermindering van de regionale verschillen bijdragen.

4.6. Uit het verslag blijkt dat het accent meer is komen te liggen op de steunverlening ten behoeve van het midden- en kleinbedrijf (MKB), een sector welke het Comité krachtig gesteund zou willen zien, omdat deze in bijzondere mate kan bijdragen tot de ontwikkeling binnen een regio. Het is niet geheel duidelijk of deze accentverlegging heeft plaatsgevonden omdat kleinere bedrijven het op de kapitaalmarkt moeilijker hebben, of omdat zij beter in staat zijn – vooral ook extra en meer duurzame – werkgelegenheid te scheppen dan grotere ondernemingen. Aan de hand van exacte gegevens ter zake, die door middel van een diepgaand onderzoek van deze materie zouden moeten worden verkregen, zouden specifieke maatregelen kunnen worden uitgewerkt om de mogelijkheden van het midden- en kleinbedrijf volledig te benutten.

Grotere ondernemingen ondervinden niet dezelfde operationele moeilijkheden als het MKB en ervaren arbeidsschepping vaak als een uiterst kostbare aangelegenheid; niettemin kan het ook hier gebeuren dat in het kielzog van bepaalde projecten direct of indirect een groot aantal arbeidsplaatsen geschapen wordt – en indirect dan vooral in het MKB. Bij de subsidiëring van dergelijke activiteiten zou gelet moeten worden op relevante factoren, zoals met name op de verhouding kosten/baten, de duurzaamheid van de geschapen betrekkingen, en de mate waarin de Fondsinvesteringen en de in de regio's bestaande sociaal-economische structuren elkaar aanvullen.

4.7. Het Comité vindt dat de Commissie bij de toewijzing van steun voor produktieve investeringen een voorkeur aan de dag zou moeten leggen voor die categorieën van bedrijven die hiervoor op goede gronden speciaal in aanmerking komen. Een belangrijke overweging hierbij is de mate waarin de verschillende aspecten van produktieve investeringen onderling complementair kunnen worden gemaakt. De geraamde Fondsuitgaven per extra jaar werkgelegenheid zouden een goed algemeen criterium voor de beoordeling van de doeltreffendheid van de uitgaven kunnen vormen.

Nieuwe initiatieven

4.8. In het rapport, dat bijzondere nadruk legt op de voordelen van een coördinatie van de onder de verschillende structuurfondsen vallende activiteiten, wordt een aantal initiatieven beschreven. De experimenten met geïntegreerde maatregelen in Belfast en Napels, de geïntegreerde ontwikkelingsprogramma's voor de Western Isles en Lozère, en het voorstel voor geïntegreerde mediterrane programma's, dat nog steeds op problemen stuit, hoewel het Comité al meermalen op de uitvoering ervan heeft aangedrongen, behoren tot de belangrijkste ontwikkelingen in de activiteiten van het Regionaal Fonds. Hierbij gaat men ervan uit dat een coherent programma waarbinnen de activiteiten van verschillende communautaire instrumenten worden gecoördineerd meer effect zal hebben dan wanneer er van een dergelijke gecombineerde inzet geen sprake is. Het rapport doet evenwel geen schattingen omtrent het synergische effect van deze geïntegreerde maatregelen en programma's. Het Comité meent dat de economische uitwerking van de verschillende projecten zou moeten worden bestudeerd, waarbij dan ook moet worden gekeken naar het synergisch effect, de gecreëerde extra werkgelegenheid en de uitgaven van het Fonds per extra jaar werkgelegenheid. Hier zou ook voor het Comité, dat van meet af aan grote belangstelling voor de geïntegreerde benadering heeft gehad, een rol kunnen zijn weggelegd.

4.9. De uitslag van dergelijke studies zou natuurlijk van onschatbare waarde zijn voor een bepaling van het toekomstige beleid met betrekking tot de geïntegreerde programma's en maatregelen (de omstandigheden waarin deze de beste resultaten zullen opleveren en een zo doeltreffend mogelijke aanwending van de beschikbare middelen).

4.10. Bovendien is het Comité verheugd dat er, zoals in het rapport wordt vermeld, steeds meer studies ter voorbereiding van geïntegreerde maatregelen worden verricht. Voor zover dergelijke studies bepaalde behoeften aan het licht brengen, zou het volgens het Comité logisch en ook wenselijk zijn, de nodige bevoegdheden en middelen toe te wijzen om te garanderen dat het uiteindelijk op te stellen programma van geïntegreerde maatregelen in deze behoeften kan voorzien.

Studies

4.11. In het algemeen moet ervan worden uitgegaan dat er, om de EFRO-middelen zo efficiënt mogelijk te kunnen aanwenden, meer en meer gebruik moet worden gemaakt

van de geboden mogelijkheid om studies te verrichten, voordat er met enige, door het Fonds te financieren activiteiten een begin wordt gemaakt. Bovendien wil het Comité in dit advies voornamelijk wijzen op de noodzaak van een veel betere evaluatie van de resultaten door de Commissie en van een hierop af te stemmen beleidsvorming.

Demonstratieprojecten

4.12. Nu is voorgesteld de Fondsmiddelen uit te breiden, zal de Commissie zich genoodzaakt zien nieuwe regionale-beleidsinitiatieven te ontplooien. De ervaring heeft geleerd dat deze vaak niet te voorspellen gevolgen kunnen hebben. Ook is het in vele gevallen moeilijk te voorzien wat de kwantitatieve uitwerking van dergelijke initiatieven op werkgelegenheid en andere belangrijke economische grootheden zal zijn. Daar komt nog bij dat sommige regio's of landen misschien speciale kennis hebben opgedaan, waarmee andere, bij de uitvoering van bijzondere projecten (b.v. de ontwikkeling van ambachtelijke bedrijven of coöperaties), hun voordeel zouden kunnen doen. In dergelijke situaties zou de Commissie volgens het Comité moeten overwegen in een aantal hiervoor geschikte regio's meer met demonstratieprojecten te werken. Het verloop van dergelijke projecten zou dan van zeer nabij moeten worden gevolgd en bestudeerd om zo de sterke maar ook de zwakke punten van een bepaalde aanpak te vinden. De aldus verkregen informatie zou voor de latere beleidsvorming (programma's en projecten) van onschatbare waarde zijn.

5. Conclusies

5.1. Het Comité staat positief tegenover het verslag, maar vindt wel dat de hierin verschaft informatie beslist ook een meer uitgebreide analyse van de Fondsactiviteiten zou moeten omvatten. Verder zouden de doelstellingen van het Fonds veel duidelijker moeten worden omschreven en zouden de toewijzingen meer op hun doeltreffendheid moeten worden getoetst.

5.2. Deze benadering is in overeenstemming met de geest van het Fonds, hoewel wordt ingezien dat er nog tijd en geld nodig zal zijn om alles volledig tot ontwikkeling te brengen. Het volgende jaarverslag, waarmee tien jaar EFRO wordt afgesloten, zou een uitstekende gelegenheid zijn om met dergelijke evaluaties een begin te maken.

5.3. Het Comité beseft dat al zijn suggesties een uitzonderlijk zware financiële belasting voor Directoraat-generaal XVI zouden betekenen en adviseert de Commissie dan ook voldoende competente en ervaren mensen met bovengenoemde extra werkzaamheden te belasten.

5.4. Ten slotte wijst het Comité er nogmaals op dat de regionale werkgelegenheidsverschillen, ondanks de grotere EFRO-toewijzingen, de laatste jaren beduidend zijn toege-

nomen. Het Comité gelooft niet dat de voor de volgende jaren geplande uitbreiding van het Fonds voldoende zal zijn om deze trend te keren. Door met de beschikbare middelen doeltreffender op de behoeften van de plaatselijke gemeenschappen in te spelen en deze laatste meer rechtstreeks bij het

besluitvormingsproces te betrekken, zou in deze situatie verbetering kunnen worden gebracht, iets dat dringend gewenst is. Verder diepgaand onderzoek zou kunnen uitwijzen dat er alle reden bestaat om de financiële toewijzingen aanzienlijk te verhogen.

Gedaan te Brussel, 24 april 1985.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
G. MUHR

Advies inzake het voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Statens betreffende voor de bestuurderszitplaats bevestigde kantelbeveiligingsinrichtingen met twee stijlen voor smalspoortrekkers op wielen voor land- en bosbouw

(85/C 169/02)

De Raad heeft op 7 december 1984 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen over bovengenoemd voorstel.

De Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening, die met de voorbereiding van de werkzaamheden was belast, heeft haar advies ter zake op 10 april 1985 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Masprone.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 226e zitting (vergadering van 24 april 1985) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen is goedgekeurd:

Het Comité wijst vóór alles op de betekenis van het onderhavige richtlijnvoorstel, dat bedoeld is om, in het kader van de opheffing van de technische handelsbelemmeringen, de veiligheid van trekkers – en vooral ook van smalspoortrekkers, die uiteraard eerder zullen kantelen – te vergroten. Het Comité wijst erop dat beroepsziekten en vaak dodelijke ongevallen in de landbouwsector nog steeds aan de orde van de dag zijn.

Aan deze situatie zou iets kunnen worden gedaan door bijvoorbeeld landbouwtrekkers veiliger in het gebruik te maken; dit wordt bevestigd door de in verschillende landen bestaande statistieken betreffende dodelijke ongevallen in agrarische bedrijven, die de laatste jaren duidelijk een dalende lijn vertonen. Uiteraard kan de veiligheid van de trekker niet meer worden gegarandeerd wanneer de gebruikers wijzigingen in de beschermingsvoorzieningen aanbrengen.

Het Comité gaat over het algemeen akkoord met het onderhavige richtlijnvoorstel, dat een aanvulling vormt op het voorgaande, waarin alleen sprake was van op frame of cabine van dit type trekkers aangebrachte beveiligingen. Overigens heeft het Comité er reeds in zijn advies van 6 juli 1983 nota van genomen dat de Commissie voornemens was later nog een richtlijn betreffende kantelbeveiligingsinrichtingen met twee aan de voorzijde bevestigde stijlen aan de Raad voor te leggen. En dat is dan hierbij gebeurd. Het Comité was er bovendien mee akkoord gegaan dat er twee

afzonderlijke richtlijnen zouden komen; maar wel had het erop gewezen dat deze dan gelijktijdig in werking moesten treden, omdat een tractorfabrikant toch zelf moet kunnen beslissen welke soort beveiligingsvoorzieningen hij op zijn produkt aanbrengt.

Het Comité is dezelfde mening toegedaan.

Artikel 1, eerste punt

Het verheugt het Comité dat de Commissie zijn suggesties met betrekking tot de vrije hoogte voor dit type trekker in het onderhavige voorstel ter harte heeft genomen ⁽¹⁾.

Artikel 1, tweede punt

Het Comité stelt vast dat de Commissie in het onderhavige voorstel – het voorgaande ligt momenteel bij de Raad op tafel – behalve de minimumspoorbreedte nu ook de maximumspoorbreedte in aanmerking neemt. Het Comité vraagt zich af waarom; het zou gaarne zien dat de tekst na het tweede gedachtenstreepje als volgt werd geformuleerd:

„— minimumspoorbreedte van beide assen minder dan 1 150 mm.”.

⁽¹⁾ Doc. CES 662/83.

Artikel 9

Het Comité wijst erop dat er in sommige Lid-Staten voorschriften voor ongevallenpreventie bestaan waardoor het gebruik van trekkers met van twee stijlen voorziene opklapbare kantelbeveiligingsinrichtingen beperkt kan worden. Het adviseert daarom in artikel 9 met deze stand van zaken rekening te houden.

Artikel 10

Volgens het Comité dient een verwijzing naar Richtlijn 77/536/EEG en Richtlijn 79/622/EEG in te houden dat de beveiligingsinrichting hetzij overeenkomstig de voorwaarden van dit richtlijnvoorstel kan zijn vervaardigd, hetzij overeenkomstig de voor standaardtrekkers geldende, aanzienlijk

strengere voorwaarden. Daarom is het van oordeel dat de tekst als volgt moet worden geformuleerd:

„De kantelbeveiligingsinrichting moet of wel voldoen aan de voorschriften van onderhavige richtlijn, de voorschriften van het richtlijnvoorstel (EEG-doc. nr. 6276/83), de voorschriften van Richtlijn 77/536/EEG of aan de voorschriften van Richtlijn 79/622/EEG.”.

Het Comité vestigt de aandacht van de Commissie op een aantal onvolkomenheden in de verschillende taalversies van het document en zou graag zien dat er de nodige redactionele wijzigingen werden aangebracht.

Verder zijn er nog een aantal opmerkingen van meer technische aard over de bijlagen bij het richtlijnvoorstel, welke voor rekening van de opstellers ervan aan de bevoegde diensten van de Commissie zijn toegestuurd.

Gedaan te Brussel, 24 april 1985.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
G. MUHR

Advies inzake het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de boeking en de betalingsvoorwaarden voor uit hoofde van een douaneschuld te vereffenen bedragen aan rechten bij in- of bij uitvoer ⁽¹⁾

(85/C 169/03)

De Raad heeft op 22 januari 1985 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen over bovengenoemd voorstel.

De Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 10 april 1985 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Broicher.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 226e zitting van 24 en 25 april 1985 (vergadering van 24 april 1985) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen is goedgekeurd:

1. Algemene opmerkingen

1.1. De Commissie noemt als motief voor haar voorstel betreffende de vaststelling van het bedrag aan rechten en de betalingsvoorwaarden de noodzaak van een vergaande harmonisatie van de douanewetgeving. Om dat doel te bereiken is echter meer nodig dan alleen uniformering van de wettelijke bepalingen op deelgebieden. Vereist is ook dat alle in juridisch opzicht met elkaar verband houdende voorschriften worden gebundeld en dat een opsplitsing van de materie wordt voorkomen.

1.2. De onderhavige voorschriften houden zeer nauw verband met de bepalingen betreffende het ontstaan van de

douaneschuld en de betalingsplichtige, waarover het Economisch en Sociaal Comité al advies heeft uitgebracht. Het verdient dan ook aanbeveling deze juridische materie niet in drie afzonderlijke verordeningen te regelen, maar in één enkele verordening samen te vatten. Er dient in ieder geval voor te worden gezorgd dat voornoemde verordeningen tegelijkertijd worden uitgevaardigd en in hetzelfde Publikatieblad worden afgedrukt. Alleen zo wordt duidelijkheid en daarmee ook rechtszekerheid geschapen.

1.3. Om dezelfde redenen dient ook spoed te worden gezet achter de opstelling van het al dikwijls door het Economisch en Sociaal Comité bepleite douanewetboek. Dat zou een essentiële bijdrage vormen tot de opheffing van de nog bestaande belemmeringen op de interne markt.

⁽¹⁾ PB nr. C 41 van 13. 2. 1985, blz. 5.

2. Bijzondere opmerkingen

2.1. Artikel 3

2.1.1. In dit artikel wordt het tijdstip vastgelegd voor de boeking, dat wil zeggen voor de vaststelling van het bedrag aan rechten door de douane-autoriteiten. Lid 1 en lid 3 bevatten de regels en lid 2 behandelt een uitzondering, namelijk de navordering.

2.1.2. Om het geheel logischer te maken, adviseert het Comité eerst de gevallen te noemen die regel zijn en pas daarna de uitzondering; lid 2 en lid 3 zouden dus moeten worden omgewisseld.

2.1.3. Door die omwisseling zou tegelijkertijd duidelijk worden dat de boeking van een navordering niet alleen voor „de in lid 1 voorziene omstandigheden” geldt, maar eveneens voor de in lid 3 bedoelde gevallen. In de eerste zin van lid 2 zouden dan na „lid 1” de woorden „en lid 3” moeten worden toegevoegd.

2.2. Artikel 4

Het Comité stelt voor, het eerste zinsdeel in te korten door weglating van de woorden „leden 1, 2 en 3” en „voor de boeking”. In artikel 3, waar het hier om gaat, worden niet nog andere termijnen genoemd en ook geen termijnen voor andere dan het genoemde doel vermeld.

2.3. Artikel 5

Volgens het Comité is het niet voldoende, aan de tot betaling gehouden persoon alleen het bedrag aan rechten bekend te

maken; ook de datum van de boeking moet hem worden medegedeeld, aangezien die datum van doorslaggevend belang is voor de berekening van de betalingstermijn. Omdat de boeking een interne administratieve aangelegenheid van de douane-autoriteit is, komt de datum ervan ook niet vanzelf ter kennis van de belanghebbende als de boeking onmiddellijk dient te worden betekend. Het tijdstip van de eigenlijke boeking en het tijdstip van de betekening kunnen, wanneer bijvoorbeeld verschillende vrije dagen elkaar opvolgen, niet onaanzienlijk uiteen liggen, waardoor de termijn voor de betalingsplichtige wordt verkort. Laatstgenoemde kan in ieder geval moeilijk nagaan of de betekening onmiddellijk na de boeking is geschied en of de termijn juist berekend is.

2.4. Artikel 12, lid 1, sub b)

Het Comité adviseert, lid 1, sub b), te wijzigen. Het lijkt het Comité niet terecht de tot betaling gehouden persoon uitstel van betaling te weigeren wanneer een navordering door de douane-autoriteit te laat geboekt is (vgl. artikel 5, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 1697/79).

2.5. Artikel 16

Het Comité raadt de Commissie aan, de formulering van dit artikel nog eens te bezien. De huidige formulering laat ruimte voor de veronderstelling dat de douane-autoriteit, ook als er sprake is van een zekerheid, toch nog verplicht is tegen de in gebreke blijvende betalingsplichtige persoon een uitwinningsprocedure te beginnen. De douane-autoriteit zou daardoor het recht hebben de vordering veilig te stellen door middel van het normale executierecht en door middel van een zekerheid. Dit zou echter in strijd zijn met de bedoeling van de zekerheidstelling en indruisen tegen het verbod van dubbele inning van een bedrag aan rechten.

Gedaan te Brussel, 24 april 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

Advies inzake het voorstel voor een verordening van de Raad houdende vaststelling van de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om in aanmerking te komen voor het regime dat door de Herzene Rijnvaart Akte wordt gereserveerd voor de vaartuigen die tot de Rijnvaart behoren ⁽¹⁾

(85/C 160/04)

De Raad heeft op 11 februari 1985 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 75 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen over vogengenoemd voorstel.

De Afdeling voor vervoer- en communicatiewezens, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar op het rapport van de heer Fortuyn gebaseerde advies op 17 april 1985 goedgekeurd.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 226e zitting van 24 en 25 april 1985 (vergadering van 24 april 1985) het volgende advies uitgebracht, dat met eenparigheid van stemmen is goedgekeurd:

⁽¹⁾ PB nr. C 48 van 28. 2. 1983, blz. 4.

1. Algemene opmerkingen

1.1. Ten principale werd reeds in 1978 en 1979 door de Raad (met zijn besluiten van 19 december 1978 en 24 juli 1979) ingestemd met een aanpassing van de Herziane Rijnvaart Akte van 1868, de zogenaamde Akte van Mannheim. Het is merkwaardig, dat het Economisch en Sociaal Comité over deze besluiten indertijd niet werd geraadpleegd, zulks te meer omdat deze besluiten waren gebaseerd op artikel 75 van het EEG-Verdrag, dat raadpleging van het ESC voorschrijft.

1.2. Het Comité stemt echter wel in met de toen genomen besluiten, die het mogelijk maken de Akte van Mannheim zodanig aan te passen, dat de Rijnvaart bescherming wordt geboden tegen een mogelijk buitensporige concurrentie van vloten van derde landen, terwijl bovendien de belangen van onderdanen van Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in genen dele worden getroffen en de vrije vaart op de Rijn van vaartuigen, die een reële band hebben met één van de Lid-Staten, volledig blijft gewaarborgd.

1.3. De Rijnvaart wordt gedeels verricht door ondernemingen gevestigd in de Rijnoverstaten. Het is weinig waarschijnlijk, dat ondernemingen gevestigd in andere Lid-Staten op grotere schaal dan in het verleden scheepvaartactiviteiten op de Rijn zullen gaan uitoefenen. Toch dienen echter de beginselen van het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitaal in de Gemeenschap te worden gewaarborgd en mag het tot stand brengen van een gemeenschappelijk vervoerbeleid niet worden belemmerd.

Wat de Rijnvaart betreft, is daartoe een harmonisch samenspel vereist tussen het internationaal statuut van de Rijnvaart en de Centrale Commissie voor de Rijnvaart (CCR) enerzijds en de Europese Gemeenschap en zijn instellingen anderzijds.

1.4. Uitgaande van het vereiste van een harmonisch samenspel tussen beide internationale kaders, stemt het Comité ermee in, dat bij EEG-verordening, die bepalingen worden vastgesteld, die ertoe leiden, dat het Toepassingsreglement van de CCR waarin wordt voorgeschreven hoe en op welke voorwaarden – waaronder met name het bestaan van een reële band met één der Verdrag-Staten of Lid-Staten – de verklaring, dat een schip tot de Rijnvaart behoort mag worden afgegeven, in alle Lid-Staten van kracht wordt.

1.5. Ook met de uitwerking van de belangrijke voorwaarde, dat een „reële band” moet bestaan tussen schip en de verklaringafgevend Lid-Staat, en de daartoe voorziene voorschriften kan het Comité instemmen. Wel moet hierbij worden aangetekend, dat het in de praktijk noodzakelijk zal zijn nauwkeurig erop toe te zien dat de voorschriften ter zake niet worden ontduken.

1.6. Naar de mening van het Comité is het beter en tevens eenvoudiger, met het doel ieder mogelijk misverstand uit te sluiten, de letterlijke tekst van het Toepassingsreglement van de CCR in zijn geheel door middel van een bijlage in de Verordening op te nemen en daaraan slechts die bepalingen

toe te voegen, die nodig zijn om de communicatie tussen de CCR en de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap, die geen directe band hebben met de CCR, te vergemakkelijken, alsmede die bepalingen, die nodig zijn om maatregelen ter uitvoering van de toepassingsvoorschriften van de CCR in Gemeenschapsrecht om te zetten.

In dit verband wordt opgemerkt, dat in artikel 1 van het Toepassingsreglement van de CCR reeds is bepaald, dat de term „Verdragsluitende Staat” steeds mede omvat elk van de hiermede gelijkgestelde Staten, derhalve die Lid-Staten, van de Europese Gemeenschap, die niet tevens Verdragsluitende Staat zijn.

1.7. Als de door de Commissie in haar voorstel gekozen methode wordt gehandhaafd, is het van het grootste belang, dat de bepalingen van de EEG-verordening en die van het Toepassingsreglement van de CCR geheel aan elkaar gelijk zijn, ten einde eventuele interpretatieverschillen zoveel mogelijk te voorkomen.

1.8. Met het voorbehoud vermeld in punt 1.6 en punt 1.7 en onder verwijzing naar de bijzondere opmerkingen kan het Comité met het voorstel van een verordening instemmen.

2. Bijzondere opmerkingen

Het Comité is van mening dat de tekst van de verordening zoals deze door de Commissie is voorgesteld in ieder geval zou moeten worden aangevuld of gewijzigd als hieronder vermeld.

2.1. Derde overweging

Deze dient te worden aangevuld conform paragraaf 1 van het protocol van ondertekening met het noemen van de mogelijkheid van het intrekken van de verklaring, indien deze zijn geldigheid heeft verloren.

2.2. Vierde, vijfde en zevende overweging

In deze overwegingen dient het woord „Toepassingsvoorschriften” vervangen te worden door „Toepassingsreglement”, zulks in overeenstemming met de door de CCR gebruikte terminologie.

2.3. Vijfde overweging

Hierin dient de noodzaak van een harmonisch samenspel tussen de beide internationale rechtskaders tot uitdrukking te worden gebracht.

2.4. Zevende overweging

In deze overweging dient na het woord „Commissie” te worden toegevoegd, „in overleg met de CCR”.

2.5. Artikel 2, lid 1

Aan dit lid dient te worden toegevoegd na het woord verklaring „waardoor wordt bewezen dat het vaartuig tot de Rijnvaart behoort”. Zulks conform artikel 2, lid 1, van het Toepassingsreglement van de CCR.

2.6. Artikel 2, lid 4, 2e alinea

Deze alinea dient te worden gewijzigd. In de beide hiergenoemde gevallen dient de Commissie zorg te dragen voor kennisgeving aan de andere Lid-Statens.

2.7. Artikel 3, lid 4, 2e alinea

In deze alinea dient na het woord „Rijnvaartakte” te worden toegevoegd, „en in overeenstemming met de CCR,”.

Gedaan te Brussel, 24 april 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

Advies inzake het voorstel voor een verordening van de Raad houdende derde wijziging van Verordening (EEG) nr. 1430/79 betreffende terugbetaling of kwijtschelding van in- of van uitvoerrechten ⁽¹⁾

(85/C 169/05)

De Raad heeft op 22 januari 1985 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen over bovengenoemd voorstel.

De Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 10 april 1985 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Broicher.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 226e zitting van 24 en 25 april 1985 (vergadering van 24 april 1985) het volgende advies uitgebracht, dat met overgrote meerderheid van stemmen bij twee onthoudingen is goedgekeurd:

1. Het Comité stemt in met het voorstel van de Commissie betreffende terugbetaling of kwijtschelding van in- of uitvoerrechten ook wanneer de procedurevoorschriften door de betrokkenen niet zijn nageleefd.

2. Door het opnemen van nieuwe artikelen in de basisverordening wordt tevens de beslissingsbevoegdheid over de terugbetaling of kwijtschelding van rechten, die tot nog toe bij de Commissie lag, bij de Lid-Statens gelegd.

2.1. Een dergelijke vorm van decentralisatie is zinvol; het besluitvormingsproces wordt erdoor versneld en dat komt het bestuursapparaat en het bedrijfsleven ten goede.

3. Ook het Comité is van mening dat het recht op terugbetaling of kwijtschelding moet komen te vervallen indien de aangever met betrekking tot het niet-naleven van de procedurevoorschriften grove nalatigheid of poging tot bedrog kan worden verweten. Het wijst evenwel op een onnauwkeurigheid in de Duitse versie van het Commissiedocument, waardoor ook iedere kleine nalatigheid al tot uitsluiting van de terugbetaling of kwijtschelding leidt.

4. Het Comité adviseert, van de aan de basisverordening toe te voegen nieuwe artikelen 4 bis, 6 bis en 11 bis steeds het derde lid weg te laten. Hierin is nl. telkens sprake van een

vermindering van de terug te betalen of kwijt te schelden rechten met 10 %, met een maximum van 1 000 Ecu. Een dergelijke maatregel is niet gerechtvaardigd en zou bovendien aanleiding geven tot rechtsongelijkheid in vergelijkbare situaties.

4.1. Aangezien het de taak van de aangever is, het bewijs te leveren dat aan de voorwaarden voor terugbetaling of kwijtschelding is voldaan, kan de controle van de douane-autoriteit ertoe worden beperkt vast te stellen of het bewijs al dan niet toereikend is. De douane-autoriteit hoeft zelf niets te onderzoeken. Men kan bijgevolg niet stellen dat het bij de vermindering om kosten voor extra administratief werk gaat.

Daar de vermindering volgens de Commissie „het karakter van eigen middelen van de Gemeenschappen behoudt”, mag naar de mening van het Comité bovendien geen heffing worden toegepast voor werk dat niet door de Gemeenschap, maar door de Lid-Statens wordt verricht. Het zou logisch zijn, de geïnde administratiekosten aan de Lid-Statens door te betalen, zoals ook in andere gevallen gebeurt.

4.2. Ook kan de vermindering niet als „lesgeld” worden gepresenteerd „om de procedurevoorschriften in acht te doen nemen”. Wil de Commissie voorkomen dat de voorgestelde vermindering als een willekeurig genomen maatregel wordt beschouwd, dan dient zij ook met boetes te gaan dreigen in

⁽¹⁾ PB nr. C 22 van 24. 1. 1985, blz. 10.

alle andere gevallen waarin de rechthebbenden procedurevoorschriften niet in acht nemen. Daarvan is echter geen sprake.

4.3. Hoe men de vermindering ook mag betitelen, dat vergelijkbare situaties niet gelijk behandeld worden, blijkt vooral duidelijk uit artikel 9, lid 2, sub a), van Richtlijn 79/623/EEG van de Raad van 25 juni 1979 inzake de douaneschuld, waarin voorschriften voor het vereffenen van een bij een douaneprocedure ontstane douaneschuld worden gegeven. Indien er namelijk een douaneschuld ontstaat

omdat uit te voeren goederen niet bij de douane-autoriteiten zijn aangeboden, komt die schuld te vervallen wanneer kan worden aangetoond dat de goederen zijn uitgevoerd. Hier is dus sprake van volledige terugbetaling of kwijtschelding van rechten bij niet-naleven van procedurevoorschriften, hoewel het ook om douanegoederen gaat en hetzelfde administratieve werk moet worden verricht om vast te stellen of de goederen wel degelijk weer zijn uitgevoerd.

Een dergelijke ongelijke behandeling van gevallen acht het Comité uit juridisch oogpunt niet aanvaardbaar.

Gedaan te Brussel, 24 april 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*
G. MUHR

Advies inzake het voorstel voor een richtlijn van de Raad tot vereenvoudiging van de controles en formaliteiten die van toepassing zijn voor de burgers van de Lid-Staten bij het overschrijden van de binnengrenzen van de Gemeenschap ⁽¹⁾

(85/C 169/06)

De Raad heeft op 4 februari 1984 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen over bovengenoemd voorstel.

De Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 10 april 1985 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Mourgues.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 226e zitting (vergadering van 24 april 1985) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

1. Volgens artikel 3, sub c), van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap dient de Gemeenschap er onder meer naar te streven, de hinderpalen die het vrije verkeer van personen, diensten en kapitaal tussen de Lid-Staten belemmeren, uit de weg te ruimen.

2. Door allerlei moeilijkheden is men er nog steeds niet in geslaagd deze doelstellingen – die de Europese burger moeten doen beseffen dat hij tot de Gemeenschap behoort – te verwezenlijken. Daarom is op de Europese Raad van 25 en 26 juni 1984 verklaard dat meer spoed moet worden gezet achter de totstandbrenging van het Europa van de burgers en dat alle douane- en politiecontroles bijgevolg zo spoedig mogelijk moeten worden afgeschaft.

3. Het Comité staat volledig achter deze verklaring van de Europese Raad, die een mijlpaal vormt in de geschiedenis van de Gemeenschap. Met deze uiting van politieke wil wordt namelijk een belangrijke stap gezet in de richting van een algehele harmonisatie van de douaneformaliteiten aan de binnengrenzen van de Gemeenschap. Uiteindelijk zal een en ander ertoe leiden dat de situatie aan de grenzen zelfs daar waar bilaterale verdragen (Benelux, Frans-Duitse overeen-

komst) al een vlot verkeer mogelijk hebben gemaakt, nog beter wordt. Niet alleen in het intracommunautaire weg- en spoorwegverkeer, maar ook in verscheidene luchthavens van de Gemeenschap kunnen verbeteringen op het vlak van de douanebehandeling van burgers van de Europese Gemeenschap worden vastgesteld.

Het Comité betreurt echter dat de situatie in de luchthaven van Zaventem nog steeds te wensen overlaat. Het verzoekt de Commissie dan ook er bij de Belgische overheid op aan te dringen dat deze zo spoedig mogelijk de bestaande belemmeringen opheft (bijvoorbeeld door voor speciale doorgangen voor burgers van de Europese Gemeenschap te zorgen).

4. Het onderhavige voorstel voor een richtlijn van de Raad zal het grensverkeer dus heel wat soepeler doen verlopen, en moet bijgevolg ten zeerste worden toegejuicht. Onderstaande opmerkingen en suggesties hebben betrekking op een aantal begeleidende maatregelen die het voor het wegwerken van de bestaande hinderpalen noodzakelijke harmonisatieproces kunnen bespoedigen. In dit verband zij er ook op gewezen dat meer spoed moet worden gezet achter de invoering van een Europees paspoort. In sommige

(1) PB nr. C 47 van 19. 2. 1985, blz. 5.

Lid-Staten is de geplande datum, nl. 1 januari 1985, helaas niet haalbaar gebleken.

5. Sommige Lid-Staten menen hun monetaire problemen te kunnen oplossen door de douane-autoriteiten op te dragen reizigers aan een uitgebreide deviezencontrole te onderwerpen. De legaliteit van dergelijke controles is echter betwistbaar, en bovendien wordt het vrije verkeer van personen hierdoor belemmerd.

6. Om deze belangrijke hinderpaal uit de weg te kunnen ruimen, is het – zoals het Comité reeds meermaals heeft beklemtoond – absoluut noodzakelijk dat de Lid-Staten naar een grotere monetaire solidariteit streven en werk maken van de invoering van een gemeenschappelijke valuta.

7. Wat de douanebehandeling van buiten commerciële transacties vallende goederen in de bagage van reizigers

betreft, is het Comité van oordeel dat naar een verdere harmonisatie van belastingen en accijnzen zou moeten worden gestreefd en dat de vrijstellingen zowel qua waarde als qua hoeveelheden zouden moeten worden uitgebreid.

8. De controle aan de buitengrenzen van de Gemeenschap is zeer belangrijk. Zonder een nauwere samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten en een harmonisatie van de wetgevingen inzake buitenlanders, zou de invoering van een vrij verkeer in de Europese Gemeenschap wel eens vertraging kunnen oplopen.

Het bevreemdt het Comité dat deze kwestie in het Commissiedocument alleen maar in de toelichting aan de orde komt, en er geen concrete maatregelen worden voorgesteld.

9. Het spreekt vanzelf dat het Comité de door deze richtlijn in stand gehouden controles als het allerlaatste stadium voor de totale vrijmaking van het verkeer van personen beschouwt.

Gedaan te Brussel, 24 april 1985.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
G. MUHR

Advies inzake de volgende voorstellen:

- voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2727/75 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen;
- voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1418/76 houdende een gemeenschappelijke ordening van de rijstmarkt;
- voorstel voor een verordening van de Raad houdende algemene voorschriften inzake de restituties bij de produktie in de sector granen en rijst;
- voorstel voor een verordening van de Raad houdende enige uitvoeringsbepalingen van de regeling inzake produktierestituties in de sector granen en rijst ten aanzien van aardappelzetmeel ⁽¹⁾

(85/C 169/07)

De Raad heeft op 13 december 1984 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen over bovengenoemde voorstellen.

De Afdeling voor de landbouw, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 11 april 1985 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Della Croce.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 226e zitting van 24 en 25 april 1985 (vergadering van 25 april 1985) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen is goedgekeurd:

1. Inleiding

1.1. Met de onderhavige voorstellen wil de Commissie de huidige regeling voor zetmeelhoudende produkten ingrij-

pend wijzigen. Het gaat hier om een uitgebreid gamma produkten, waarbij onderscheid moet worden gemaakt tussen basisprodukten (maïs, tarwe, rijst en aardappelen) en industriële produkten waarin zetmeel is verwerkt (levensmiddelen, papier en karton, chemische en farmaceutische produkten, textiel, enz.).

⁽¹⁾ PB nr. C 341 van 21. 12. 1984, blz. 4 en 5.

1.2. Tot dusverre werd in deze sector ongeacht de bestemming van het geproduceerde zetmeel een restitutie bij de produktie toegekend.

1.3. De regeling was er tevens op gericht de producenten van aardappelzetmeel via gegarandeerde minimumprijzen en speciale zgn. „evenwichtspremies” een behoorlijk inkomen te verschaffen.

1.4. De Commissie wil nu de restituties bij de produktie van zetmeel dat bestemd is voor verwerking in door het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) beschermde produkten afschaffen en produktierestituties alleen nog toekennen wanneer het gaat om zetmeel dat zal worden verwerkt in niet-beschermde industriële produkten.

1.5. Het Comité heeft over deze problematiek reeds eerder advies uitgebracht, en wel op 1 maart 1978 ⁽¹⁾ en op 22 februari 1980 ⁽²⁾. In het eerstgenoemde advies heeft het zich radicaal tegen de afschaffing van restituties bij de produktie van zetmeel gekant. In het tweede advies heeft het zich voor een aanpassing van de restituties uitgesproken, maar er tegelijkertijd met klem op aangedrongen dat in het Commissievoorstel tevens maatregelen werden opgenomen om de zetmeelsector de nodige bescherming te bieden.

1.6. Het Comité kan zich met de Commissievoorstellen alleen verenigen indien met onderstaande algemene en bijzondere opmerkingen rekening wordt gehouden.

2. Algemene opmerkingen

2.1. De voorgestelde maatregel, die in de lijn ligt van een tendens die zich al enige tijd aftekent, heeft tot doel de toekenning van restituties bij de produktie van zetmeel te beperken, maar tevens de bedrijven waar niet op de een of andere manier door het GLB beschermde produkten worden vervaardigd in staat te stellen communautair zetmeel te kopen tegen prijzen die in vergelijking met de voor derde landen geldende prijzen concurrerend mogen worden genoemd.

2.1.1. De Commissie wil dus de huidige regeling radicaal wijzigen omdat deze volgens haar niet is aangepast aan de nieuwe koers die zij met het GLB wil inslaan.

2.2. Als onderdeel van het industriebeleid kan de voorgestelde maatregel als een positieve zaak worden beschouwd, omdat de bedrijven die bij de vervaardiging van niet door het GLB beschermde produkten zetmeel gebruiken, hiermee een aanzienlijk voordeel wordt geboden.

2.2.1. Positief is ook dat de Commissie met inachtneming van de communautaire preferentie nieuwe afzetmarkten voor de communautaire landbouwprodukten wil vinden.

2.3. De Commissievoorstellen lijken echter niet voort te spruiten uit een duidelijke visie op het landbouwbeleid, terwijl de Commissie zelf bij andere gelegenheden het ontbreken van een dergelijke visie heeft erkend en betreurd. Overigens is de Commissie deze problematiek momenteel nader aan het bestuderen.

2.3.1. De Commissie en de Raad zouden dan ook een programma voor de landbouw op middellange termijn moeten uitwerken, dat als concreet uitgangspunt moet dienen bij het uitwerken van nieuwe en bij het wijzigen van bestaande regelingen; een en ander dient evenwel ook op het industriebeleid te worden afgestemd.

2.4. Er is beslist een verband tussen het onderhavige voorstel en het prijsbeleid ten aanzien van graan. De Commissie heeft in het verkoopseizoen 1985/1986 voor dit produkt een prijsverlaging met 3,6 % voorgesteld om het verschil tussen de communautaire en de wereldmarktprijs te verminderen. Deze prijsmaatregel komt wel de zetmeelproducenten ten goede, maar is anderzijds nadelig voor de produktiviteit van de graanproducenten, die hun produktiekosten vrijwel onafgebroken zien stijgen en hun produkten tegen lagere prijzen moeten verkopen.

2.5. De nieuwe regeling zal nadelige gevolgen hebben voor de levensmiddelenindustrie, daar zij tot een stijging van de kosten in deze sector en mogelijk ook tot een stijging van de prijzen van levensmiddelen en bijgevolg tot een ruimer gebruik van vervangingsprodukten zal leiden. Bovendien krijgen de niet door het GLB beschermde sectoren van de levensmiddelenindustrie niet eens dezelfde behandeling als de overige niet-beschermde bedrijfstakken, zoals de chemische sector en de sector biotechnologie.

2.5.1. Bovendien wijst het Comité erop dat de bedrijven die maïsmeel produceren – waarvan momenteel 90 % voor de levensmiddelenindustrie is bestemd – in ernstige moeilijkheden zullen geraken.

2.5.2. Om de twee bovenvermelde redenen moeten compenserende en overgangsmaatregelen worden genomen.

2.5.3. Bovengenoemde bedrijven moeten ook van de nieuwe regeling kunnen profiteren voor hun verkopen aan sectoren die niet door het GLB worden beschermd.

2.6. De kans dat meer gebruik wordt gemaakt van vervangingsprodukten – hetgeen een negatieve uitwerking zou hebben op de sector van de bijprodukten van de verwerking van graan en fabrieksaardappelen tot zetmeel – is beslist niet gering.

2.6.1. Daar petrochemische produkten in de toekomst misschien goedkoper zullen worden, krijgen deze een betere concurrentiepositie indien een nieuwe regeling uitblijft. Op niet door landbouwheffingen beschermde plantaardige produkten en gemodificeerd zetmeel (post 39.06) worden lage of geen invoerrechten geheven.

2.6.2. Ook hier moeten maatregelen worden genomen om een daling van het gebruik van communautaire grondstoffen tegen te gaan.

2.7. De voorgestelde maatregelen zullen gevolgen hebben voor de produktie van fabrieksaardappelen. Welke gevolgen dit precies zullen zijn, kan nog niet worden bepaald. Wel is zeker dat deze gevolgen negatief zullen zijn.

⁽¹⁾ PB nr. C 101 van 26. 4. 1978.

⁽²⁾ PB nr. C 146 van 16. 6. 1980.

2.7.1. De gewaarborgde minimumprijs zou blijven bestaan, maar deze regeling dient te worden afgestemd op die van granen en suiker.

2.7.2. Indien men bij de berekening van de produktie-restitutie maïs als basisprodukt neemt en daarop de coëfficiënt 1,65 toepast, wordt het wegvallen van de zgn. „evenwichtspremie” niet voldoende gecompenseerd. Deze coëfficiënt is op geen enkel technisch gegeven gebaseerd.

2.7.3. Bovendien moet rekening worden gehouden met de moeilijkheden van producenten wier bedrijf in gebieden met een zodanige bodemgesteldheid en klimaat is gelegen dat zij van de aardappelteelt afhankelijk zijn.

2.7.4. Om bovenstaande redenen is het zaak maatregelen te nemen die de aardappelproducenten niet benadelen, terwijl zij evenmin tot concurrentiedistorsies en concurrentievoordelen voor sommige producenten mogen leiden.

2.8. Een van de zwakste punten van het voorstel is de bepaling dat de lijst van produkten waarvoor restituties mogen worden verleend pas later (door het Beheerscomité) zal worden vastgelegd.

2.8.1. Om een nauwkeurig advies te kunnen uitbrengen, is het nodig precies te weten hoe groot de industriële sector is waarvoor de nieuwe regeling geldt. Deze zou voor alle in het gemeenschappelijk douanetarief opgenomen produkten moeten gelden, behalve voor die welke bij invoer door een GLB-heffing worden beschermd.

2.9. In de toelichting op haar voorstellen wijst de Commissie er terecht op dat voor de zetmeelverwerkende industrie bestemd zetmeel ook concurrentie ondervindt van suiker. In de voorstellen zelf wordt met dit aspect echter geen rekening gehouden.

2.9.1. Sacharose is inderdaad een belangrijke concurrerende grondstof en in het verleden waren de zetmeel- en de sacharoseregeling vrijwel op dezelfde leest geschoeid omdat beide produkten voor dezelfde markt bestemd zijn.

2.9.2. Indien de inhoud van het sacharosevoorstel bekend zou zijn, zou een nauwkeuriger en vollediger advies over het zetmeelvoorstel kunnen worden opgesteld.

2.10. Volgens het voorstel van de Commissie zou op 1 augustus 1985 zonder overgangsfase moeten worden overgeschakeld van de oude op de nieuwe regeling.

2.10.1. Dat lijkt echter niet haalbaar. Indien de voorgestelde datum toch wordt aangehouden, zullen de bovenvermelde problemen nog toenemen en voor een aantal industrie-sectoren zelfs dramatische proporties gaan aannemen.

2.11. In het licht van bovenstaande overwegingen wijst het Comité erop dat de onderhavige verordening voorstellen tal van moeilijkheden en risico's voor de produktie van granen

en fabrieksaardappelen, voor de levensmiddelindustrie en voor de overige sectoren van de verwerkende industrie met zich meebrengen.

3. Bijzondere opmerkingen

3.1. „Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2727/75 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen”.

3.1.1. Artikel 1

3.1.1.1. Het Comité stelt voor, lid 1 van het nieuwe artikel 11 als volgt te formuleren:

„1. Een restitutie bij de produktie kan worden verleend voor maïszetmeel, zetmeel van zachte tarwe, aardappelzetmeel en *maïsmeel* die voor de vervaardiging van bepaalde goederen worden gebruikt;”.

3.2. „Voorstel voor een verordening van de Raad houdende algemene voorschriften inzake de restituties bij de produktie in de sector granen en rijst”.

3.2.1. Artikel 1, lid 1

3.2.1.1. In het licht van het bovenstaande stelt het Comité voor, ook lid 1 van artikel 1 van bovengenoemd voorstel als volgt te wijzigen:

„1. Aan iedere natuurlijke of rechtspersoon die zetmeel uit tarwe, maïs, rijst of aardappelen of *maïsmeel* vervaardigt, wordt een restitutie bij de produktie verleend.”.

3.2.2. Artikel 1, lid 2

3.2.2.1. Kernpunt van dit voorstel vormt de bepaling dat de restitutie slechts wordt toegekend voor zetmeel dat wordt verwerkt in de produkten die in de in lid 3 bedoelde lijst zijn opgenomen. Niettegenstaande de voordelen van de nieuwe regeling zal een dergelijke beperking nadelige gevolgen hebben voor de sectoren die worden beschermd in het kader van het GLB. Het gevaar bestaat dan ook dat de prijzen van levensmiddelen zullen stijgen, dat meer gebruik zal worden gemaakt van vervangingsprodukten en dat producenten van maïsmeel benadeeld zullen worden.

3.2.2.2. Om deze mogelijke nadelige gevolgen te onderwerpen, moeten begeleidende maatregelen worden genomen.

3.2.3. Artikel 1, lid 3

3.2.3.1. Deze lijst moet als bijlage bij het Commissievoorstel worden gevoegd en door de Raad worden vastgesteld. Indien de lijst pas later door andere organen wordt opgesteld, is het namelijk niet mogelijk om met kennis van zaken het toepassingsgebied van de verordening te beoordelen, en kan men bijgevolg ook geen inzicht krijgen in de mogelijke gevolgen van de verordening.

3.2.3.2. Het is de vraag of dit een positieve dan wel een negatieve lijst zou moeten zijn. Bij de keuze van het soort lijst moet er in de eerste plaats naar worden gestreefd, de communautaire zetmeelprodukten nieuwe afzetgebieden te bezorgen. Overigens mogen de onderzoekactiviteiten en de

investerings in de communautaire zetmeelsector niet worden afgeremd.

3.2.3.3. Het Comité zou zich in een advies willen uitspreken over de lijst van produkten die in een bijlage bij het verordeningvoorstel zal worden gevoegd.

3.2.4. Artikel 2, lid 2

3.2.4.1. Ten aanzien van de voorafgaande erkenning door de bevoegde nationale autoriteiten dienen duidelijke voorschriften te worden gegeven. Ook de daarmee samenhangende controles – die het handelsverkeer niet onnodig mogen belemmeren – moeten door duidelijke en strikte voorschriften worden geregeld. Deze controles moeten beletten dat zetmeel waarvoor restituties zijn toegekend, terecht komt in sectoren waar geen restituties worden verleend en op die manier concurrentiedistorsies veroorzaakt.

3.2.5. Artikel 3

3.2.5.1. Met maandelijkse termijnen voor de vaststelling van de restituties zou kunnen worden ingestemd, maar de termijn mag in geen geval nog korter worden gemaakt; tevens dient een prefixatieregeling te worden ingevoerd die een periode van 11 maanden plus de lopende maand bestrijkt.

3.2.5.2. Met welke „mogelijkheden en voorwaarden voor het gebruik van zetmeel” bij het vaststellen van de restitutie rekening dient te worden gehouden, is niet voldoende duidelijk.

3.2.6. Artikel 4

3.2.6.1. Dat de restitutie bij de productie van zetmeel slechts via een openbare inschrijving mag worden toegekend, acht het Comité onaanvaardbaar omdat deze methode grote bedrijven bevoordeelt, de industrie niet in staat stelt tijdig de prijzen vast te stellen en bovendien in strijd is met het in paragraaf 3.2.5.1 naar voren gebrachte verzoek om de restituties tevoren vast te stellen.

3.2.7. Artikel 7

3.2.7.1. De Afdeling begrijpt dat het hier om een urgente aangelegenheid gaat, maar acht het moeilijk haalbaar de

nieuwe verordening vanaf 1 augustus 1985 in werking te laten treden. Wel dient onverwijld de nieuwe regeling betreffende niet-beschermde sectoren te worden ingevoerd. Bovendien mogen de thans geldende bepalingen voor beschermde produkten slechts geleidelijk en uitgaande van de in dit advies opgenomen algemene en bijzondere opmerkingen worden gewijzigd.

3.2.8. Bijlage

3.2.8.1. De in kolom 4 van de bijlage vermelde coëfficiënten voor de berekening van de restituties lijken op willekeurige basis te zijn vastgesteld.

3.2.8.2. Daar niet bekend is van welke objectieve gegevens bij de vaststelling van de coëfficiënten is uitgegaan, kan hierover geen oordeel worden uitgesproken.

3.2.8.3. De Commissie had aan de bijlage ten minste een verklarende nota moeten toevoegen.

3.2.8.4. Anderzijds vraagt het Comité zich af, of men de regeling niet zou kunnen vereenvoudigen door een vaste restitutie per ton zetmeelprodukten toe te kennen. Het verzoekt de Commissie zich over dit voorstel te beraden.

3.3. „Voorstel voor een verordening van de Raad houdende enige uitvoeringsbepalingen van de regeling inzake produktierestituties in de sector granen en rijst ten aanzien van aardappelzetmeel”.

3.3.1. De opmerkingen in de paragrafen 2.7 t/m 2.7.4. zijn ook van toepassing op dit voorstel.

3.3.2. De door de Commissie voorgestelde coëfficiënt (1,65) zou volgens het Comité opnieuw moeten worden bekeken aan de hand van gemakkelijk te controleren objectieve criteria. Anders zou de Commissie een systeem moeten voorstellen waarbij rekening is gehouden met de noodzaak de inkomens van de landbouwproducenten – die niet overal in gelijke omstandigheden werken – op peil te houden en intussen alle mogelijke concurrentiedistorsies ten nadele van zetmeelprodukten tegen te gaan.

Gedaan te Brussel, 25 april 1985.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
G. MUHR

Advies inzake de technische harmonisatie en normalisatie: een nieuwe aanpak

(85/C 169/08)

De Commissie heeft op 14 februari 1985 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen inzake de technische harmonisatie en normalisatie: een nieuwe aanpak.

De Afdeling voor Industrie, handel, ambacht en dienstverlening, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 10 april 1985 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Pearson.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 226e zitting van 24 en 25 april 1985 (vergadering van 25 april 1985) het volgende advies goedgekeurd, dat met 52 stemmen vóór en 39 stemmen tegen bij 1 onthouding is goedgekeurd (hoofdelijke stemming):

1. Inleiding

1.1. Het Comité staat achter de door de Commissie voorgestelde nieuwe aanpak om de moeilijkheden bij het uit de weg ruimen van de technische handelsbelemmeringen te boven te komen. Het huidige systeem heeft duidelijk niet zo doeltreffend gewerkt als de bedoeling was met als gevolg dat de binnenmarkt van de Gemeenschap bij lange na niet voltooid is.

1.2. Doel van het systeem dat wordt voorgesteld om de wettelijke bepalingen te harmoniseren, is een minder groot aantal buitensporig gedetailleerde „produktrichtlijnen” op te stellen; hierdoor kan bij het uit de weg ruimen van uit wettelijke bepalingen voortvloeiende technische handelsbelemmeringen opnieuw een belangrijke stap vooruit worden gezet. Dit is van vitaal belang voor het creëren van een sterke binnenmarkt. Het Comité acht het onaanvaardbaar dat de vooruitgang op dit gebied zo gering is, omdat het zo lang duurt tot de Raad een besluit heeft genomen. Het Comité doet een beroep op de Raad om de verwezenlijking van deze nieuwe aanpak zowel op nationaal als op EG-niveau ten volle te steunen.

1.3. De economie kan slechts groeien wanneer de daarvoor vereiste voorwaarden aanwezig zijn; deze voorwaarden omvatten onder meer: het vrije verkeer van goederen op de binnenmarkt, geharmoniseerde belastingheffing, kapitaalverkeer. De technische harmonisatie is één van die voorwaarden die op korte termijn moeten worden verbeterd, wil de Gemeenschap het huidige niveau kunnen halen van haar voornaamste concurrenten.

2. Algemene opmerkingen

2.1. Het Comité constateert dat al de voorgestelde harmonisatiemaatregelen op artikel 100 van het Verdrag zullen worden gebaseerd; volgens het Comité kunnen er evenwel situaties ontstaan waarin de toepassing van Europese Normen en de verdere toepassing van de in sommige Lid-Staten geldende vrijwillige normen niet met elkaar te verenigen zijn. Het stemt het Comité tot voldoening dat de nadruk wordt gelegd op de gewaarborgde kwaliteit van de overeenkomstig het toepassingsgebied van de richtlijnen vervaardigde producten, en dat de Lid-Staten verplicht zijn, producten toe te laten die binnen de Gemeenschap overeenkomstig de in de wetgeving van de Europese Gemeenschap neergelegde belangrijkste voorschriften zijn vervaardigd.

2.2.1. Het Comité merkt op dat tot dusverre bij de wettelijke voorschriften van de Gemeenschap op dit gebied prioriteit is gegeven aan de harmonisatie op de volgende drie gebieden: motorvoertuigen, metrologie en elektrische apparaten. Dit heeft ertoe geleid dat op deze gebieden een aanzienlijke mate van standaardisatie is bereikt, doch het Comité spreekt de hoop uit dat door thans prioriteit te geven aan machinebouw, bouw materiaal en bepaalde soorten elektrische apparaten, waarmee het instemt, bovengenoemde gebieden niet zullen worden veronachtzaamd. Voorts acht het Comité het wenselijk erop te wijzen dat de nieuwe aanpak niet het einde mag betekenen van de traditionele werkwijze met betrekking tot bovengenoemde sectoren waar tot nog toe bevredigende resultaten met de harmonisatie zijn geboekt.

2.2.2. Uit de nieuwe aanpak van de Commissie maakt het Comité op dat de Raad zal moeten overgaan tot goedkeuring van richtlijnvoorstellen waarin een algemeen beleid voor de veiligheid van de op de markt gebrachte en in de bedrijven gebruikte producten wordt ontwikkeld.

2.3.1. Bij de nieuwe aanpak komt, zoals in het voorgaande is geconstateerd, een bijzonder accent te liggen op veiligheids- en gezondheidsvoorschriften die in richtlijnen zullen worden vastgelegd. Het is daarbij van bijzonder belang dat deze voorschriften zo nauwkeurig worden geformuleerd, dat ze in rechte afdwingbaar zijn; de bedoeling hiervan is te voorkomen dat de beslissing hierover onttrokken wordt aan de normale democratische en maatschappelijke procedure die bij richtlijnen wel en bij het opstellen van normen niet wordt gevolgd.

2.3.2. Het Comité is voorts van mening dat daar waar consumenten- en/of werknemersbelangen bij de normstelling in het geding zijn, vertegenwoordigers van de betrokken groeperingen op effectieve manier betrokken moeten worden bij het opstellen van normen van CEN en CENELEC.

2.4. De rubriek op blz. 21, lid 3, sub c), dient te worden gewijzigd, aangezien de kop „Elektrische apparaten”, die wordt omschreven als „industrieproducten, met name in de sector informatietechnologie en medische elektrische apparatuur”, misleidend en onnauwkeurig is.

2.5. Vermeden moet worden dat een situatie wordt geschapen waardoor een bedrijfstak in een Lid-Staat wellicht in een bevoorrechte positie komt, hetgeen leidt tot misbruik van een machtspositie.

2.6. In het Comité is bezorgdheid uitgesproken over de positie van de Europese Normen ten opzichte van de concurrentie uit derde landen. Wil de binnenmarkt kunnen groeien, dan moeten er een aantal geharmoniseerde normen komen, aan de totstandkoming waarvan alle Lid-Staten zo veel mogelijk moeten medewerken. Door het grote aantal naast elkaar van kracht zijnde normen in de Gemeenschap kan het voor de concurrenten uit derde landen moeilijker worden om hun produkten op de gemeenschappelijke markt af te zetten. Het Comité is echter van oordeel dat de harmonisatie binnen de Gemeenschap om dergelijke redenen niet mag worden vertraagd en in wereldverband op basis van wederkerigheid dient te worden aangemoedigd. Hiertoe zou de Commissie volgens het Comité moeten bekijken, welke verdere maatregelen dienen te worden genomen ten opzichte van derde landen die – zonder daar iets tegenover te stellen – misbruik zouden maken van de uit de harmonisatie van de normen in de EEG voortvloeiende nieuwe mogelijkheden om op de Europese markt door te dringen.

2.7.1. De wederzijdse erkenning van de „certifiëring” is de belangrijkste factor voor de praktische toepassing van een handelsverkeer binnen de Gemeenschap vrij van technische belemmeringen. Het vormt bovendien de hoeksteen van de door de Commissie voorgestelde nieuwe aanpak. De wederzijdse erkenning van de met de beproevingen belaste instellingen in elke Lid-Staat, die attesten kunnen afleveren waaruit blijkt dat produkten in overeenstemming zijn met Europese Normen of met een norm van een Lid-Staat, moet daarom onverwijld worden verwezenlijkt.

2.7.2. De Commissie dient de bestaande systemen voor de afgifte van conformiteitsmerken door te lichten en voorstellen in te dienen om de transparantie daarvan te vergroten en de procedures betreffende het uit te oefenen toezicht op de op de markt gebrachte produkten te verbeteren.

2.8.1. Om licht te brengen in de onduidelijke situatie, bij wie in geval van defecte produkten de wettelijke aansprake-

lijkheid in samenhang met de „certifiëring” ligt, suggereert het Comité de Commissie een document met wetskracht op te stellen waarin duidelijk staat wie aansprakelijk is voor schadeloosstelling. Een verordening van de Gemeenschap is wellicht het meest geschikte instrument.

2.8.2. Tevens zullen waarschijnlijk door de nieuwe aanpak op het gebied van de harmonisatie de problemen van de verschillende stelsels van produktaansprakelijkheid in de Gemeenschap worden vergroot. Het Comité dringt erop aan dat spoedig Raadsbesluiten worden genomen over de voor de veiligheid en gezondheid van de consument zo belangrijke richtlijn inzake produktaansprakelijkheid.

2.9. Het Comité is er zich van bewust dat een zeer groot aantal commissies zich op Europees en nationaal niveau met normalisatie bezighoudt, waarmee heel veel onderzoek en aanzienlijke bedragen gemoeid zijn. Het is zaak dat alle bestaande Europese Normen (in de eerste fase) in elke Lid-Staat worden toegepast en dat de harmonisatie van alle nieuwe belangrijke normen (in de volgende fase) met een maximum aan duidelijkheid tot stand wordt gebracht. De markt voor nieuwe produkten dient te worden voorbereid door bekendheid te geven aan de (in de volgende fase) in te voeren nieuwe normen, zodat zij zo veel mogelijk worden toegepast. De Gemeenschap dient gelden ter beschikking te stellen voor de door de Commissie aan CEN/CENELEC opgedragen taken, mede om de kosten van deelneming van nationale commissies te dekken.

3. Opmerkingen tot besluit

3.1. Het stemt het Comité tot voldoening dat het zal worden geraadpleegd over alle nieuwe richtlijnen, omdat deze op artikel 100 van het Verdrag zullen worden gebaseerd.

3.2. Het Comité herhaalt zijn standpunt dat er bij alle betrokkenen een grotere bereidheid moet komen om de technische handelsbelemmeringen uit de weg te ruimen. Volgens het Comité is het aantal bij de Raad „geblokkeerde” richtlijnvoorstellen en door Lid-Staten onvoldoende nageleefde richtlijnen onaanvaardbaar groot en vormt dit een aanzienlijke hinderpaal voor de verwezenlijking van een sterke EG-binnenmarkt.

Gedaan te Brussel, 25 april 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

BIJLAGEN

BIJ HET ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

BIJLAGE I

STEMMING

Over de tekst van het advies in zijn geheel is een hoofdelijke stemming gehouden. De volgende aanwezige of vertegenwoordigde leden hebben voor het advies gestemd:

Arena, Bagliano, Bernasconi, Binnenbruck, de Caffarelli, Campbell, Ceyrac, De Bievre, De Bruyn, De Tavernier, Eelsen, Emo Capodilista, Fortuyn, Fuller, Goris, mevrouw Gredal, Hannon, Hemmer, Hilkens, Jaschick, Kelly, Kenna, Lauga, Law, Löw, Margot, Marvier, Masprone, Noordwal, de Normann, Paggi, Pearson, Pelletier, Plank, Poeton, Querleux, Regaldo, Rumoli, Roseingrave, Schwarz, Stahlmann, Storie-Pugh, mevrouw Strobel, Swift, Tamlin, van der Mensbrugge, van Melckenbeke, Ventejol, mevrouw Williams, de Wit, Zinkin, Zoli.

Onderstaande aanwezige of vertegenwoordigde leden hebben tegen het advies gestemd:

Amato, Beretta, Boddy, Cavazzuti, Cremer, Curlis, Dassis, De Grave, d'Elia, Della Croce, Delourme, Drago, Dunet, mevrouw Engelen-Kefer, Ety, Flum, Glesener, van Greunsvan, Hammond, Houthuys, Jarvis, Jenkins, Kirschen, Lojewski, Masucci, Meraviglia, Milne, Murphy, B. Nielsen, P. Nielsen, van Rens, Schneider, Schoepges, L. Smith, Spijkers, Tixier, Saiu, Vercellino, mevrouw Weber.

Onderstaand aanwezig of vertegenwoordigd lid heeft zich van stemming onthouden:

de heer Ognibene

BIJLAGE II

VERWORPEN WIJZIGINGSVOORSTELLEN

Onderstaand op basis van het advies van de Afdeling en overeenkomstig het Reglement van Orde ingediend wijzigingsvoorstel is tijdens de beraadslagingen verworpen:

Paragraaf 2.7

De laatste zin van paragraaf 2.7 te schrappen en door het volgende te vervangen:

„De Gemeenschap dient over te gaan tot instelling van een op tripartite basis geleide normalisatie-instantie die belast is met het opstellen van ontwerp-normen op veiligheidsgebied. Voordat deze instantie er is, zou moeten worden gegarandeerd dat alle belanghebbende partijen, met name de industrie, de werknemers en de consumenten, aan de werkzaamheden van CEN en CENELEC kunnen deelnemen.”

Motivering

Gezien de huidige samenstelling van de bij CEN/CENELEC aangesloten instituten en hun manier van werken kunnen geen voor de werknemers aanvaardbare veiligheidsnormen worden opgesteld.

Uitslag stemming

Vóór: 33

Tegen: 38

Onthoudingen: 17

MINDERHEIDSVERKLARING

Na de hoofdelijke stemming over het advies in zijn geheel hebben de leden van werknemers (Groep II) die tegen het advies hebben gestemd het volgende minderheidsstandpunt ingenomen:

„Het denkbeeld van een Europese normalisatie-instantie wordt wellicht thans nog niet door allen gesteund, hoewel hiervoor vooral in bepaalde Lid-Statens en bij de Commissie steeds meer voorstanders te vinden zijn.

Volgens de Groep werknemers zou het Economisch en Sociaal Comité zijn taak naar behoren vervullen door een oplossing voor te stellen waarbij de sociale partners daadwerkelijk bij het opstellen van de normen worden betrokken. De door sommigen voorgestelde oplossing, nl. verlening van steunrecht aan de waarnemers, is slechts een geringe stap vooruit. Wordt over normen beraadslaagd, dan vaardigt de betrokken bedrijfstak zijn vertegenwoordigers af om aan de vergaderingen deel te nemen (b.v. bij besprekingen over speelgoed zijn fabrikanten van speelgoed aanwezig). Dit geldt echter niet voor de werknemers- en consumentenorganisaties. Slechts enkele organisaties nemen deel aan vergaderingen over normen inzake speelgoed, liften, tractoren. Door deze organisaties stemrecht te verlenen wordt het opstellen van de normen niet verbeterd. Men zou moeten komen tot een instantie die mede door de sociale partners wordt geleid.”

Aangezien bij de huidige samenstelling van de bij CEN/CENELEC aangesloten instituten en hun manier van werken geen voor de werknemers en consumenten aanvaardbare veiligheidsnormen kunnen worden opgesteld, heeft Groep II het amendement opgenomen in bijlage II voorgesteld.

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

VEERTIENDE VERSLAG OVER HET MEDEDINGINGSBELEID

Het Verslag over het mededingingsbeleid wordt jaarlijks door de Commissie van de Europese Gemeenschappen gepubliceerd ten einde te beantwoorden aan een door het Europese Parlement in zijn resolutie van 7 juni 1971 geuit verzoek. Dit verslag, dat bij het Algemeen Verslag over de werkzaamheden van de Gemeenschappen wordt gevoegd, is bedoeld om een overzicht te geven over het in het afgelopen jaar gevoerde mededingingsbeleid. Het eerste deel behandelt de toepassing van dit beleid in het algemeen. Het verslag gaat in het tweede deel over het mededingingsbeleid jegens de ondernemingen. Het derde deel bespreekt het mededingingsbeleid in verband met de steunmaatregelen van de staat ten aanzien van de ondernemingen. Deel vier tenslotte gaat over de ontwikkeling van de concentratie, de mededinging en het concurrentievermogen in de Gemeenschap.

283 blz.

ISBN 92-825-4875-9

CB-41-84-822-NL-C

Uitgave in: Deens, Duits, Engels, Frans, Grieks, Italiaans, Nederlands

Vastgestelde prijzen in Luxemburg (exclusief BTW): Bfr. 500 Fl. 28

BUREAU VOOR OFFICIËLE PUBLIKATIES DER EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
L-2985 Luxemburg.

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

VERSLAG OVER DE SOCIALE ONTWIKKELING

JAAR 1984

BRUSSEL — LUXEMBURG / MAART 1985

BEHORENDE BIJ HET „ACHTTIENDE ALGEMEEN VERSLAG OVER DE WERKZAAMHEDEN VAN DE GEMEENSCHAPPEN” IN TOEPASSING VAN ARTIKEL 122 VAN HET EEG-VERDRAG

De Commissie publiceert jaarlijks haar Sociaal Verslag, dat in grote lijnen de sociale gebeurtenissen van het afgelopen jaar in het Europa van de Tien weergeeft.

In de inleiding, die van algemene en politieke aard is, wordt verslag gedaan van de voornaamste activiteiten van de Gemeenschap op sociaal gebied in 1984 en worden de vooruitzichten voor de nabije toekomst gegeven.

Inhoudsoverzicht

A. Inleiding

B. Sociale ontwikkeling in de Gemeenschap in 1984

C. Statistische bijlagen

240 blz.

ISBN 92-825-5351-5

CB-43-85-733-NL-C

Uitgave in: Deens, Duits, Engels, Frans, Grieks, Italiaans, Nederlands

Vastgestelde prijzen in Luxemburg (exclusief BTW): Bfr. 800 Fl. 45

BUREAU VOOR OFFICIËLE PUBLIKATIES DER EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

L-2985 Luxemburg.